

Drerne. De gifte Kvinder bærer Pa-
ryl eller Hovedklæde for at skjule
Haaret, og for manges Vedkommende
de baade iblandt Mænd og iblandt
Kvinder, er Klæderne lasede og luv-
siddie, ligesom Menighedsstifanden
lader meget tilbage at pisse.

I Rumænien er det noget ander-
ledes. Den hvide Fremtræden er ikke
saa affittende imod andre Menne-
sters som iblandt de pisse Jøder. I
den Retning er Assimilationen stør-
tere i Gang. Alligevel herfter der
ogsaa her megen gammel Ortodoksi
og megen Fanatisme. Men de nye
Lider kan ikke undgaa at omdanne
det jødiske Folk trods alle Undtagel-
sesforholdsbegreber fra Statsmagtens
Side. Zionismen, Bestræbelsen efter
nationalt at samle Folket i Palæsti-
na eller andet Steds som en Enhed,
har stor Magt over mange unge. —
Naar man har Besøg af saadanne
unge Menninger, stærke jødiske Patri-
ster, ser man, at der virkelig er en
kraftig ideal Trang hos dem som hos
af ret Ungdom. Og dog er det et
stort Spørgsmaal, om Zionismen
kan stille den Trang hos dem. Den
jødiske Begærelse gaar, som enhver
ved, for en meget stor Del i kritisk
Menning. Og man træffer unge Folk,
som i sin Tid har stillet sig til Zion-
ismen, men som nu ser noget skeptisk
paa det hele, fordi det synes dem no-
get fantastisk. Men, hvad man nu
end kan mene herom, betegner denne
Bewægelse en Forandring i Jødedoms-
mens Psykologi. I en og samme
Vej kan en gammel Bedstefader
sidde til langt ud paa Natten, efter
en anstrengende Dags Gerning, og
studere gammel jødisk religiøs Litte-
ratur, og hans Børnebørn arbejder
med moderne franske Romaner. Hos
begge Parter er der Tørst efter Wis-
dom, men hvor forskelliglyt nyter den
sig ikke!

Om Fredagen rører der sig i alle
de Byer, hvor Jøderne beherster den
største Del af Forretningsverdenen, et
levaget Liv. Da indtræder jo det,
som vi vilde kalde Søndagstræfning.
Men Fredag Aften regnes Sabbaten
og begynder. Og gaar man da igen-
nem Gaderne, ser man Mændene be-
give sig til Synagogerne, de gammel-
dags iblandt dem hørende en særlig
Sabbatshue, en Høstshue, fanter med
en Skindbremme. Samtidig er det
Hustruens Opgave at lænde Hjæne i
Hjemmet. „Sabbatsaften“ lyses der
efstra festligt op med Lys i Stagerne;
set fra Gaden er det et meget stem-
ningsfuldt Syn, der med danske For-
hold i Minde kun kan lignes med det
Syn, man en Gang om Aaret kan
lagtlage fra vore Huse, naar man
gaar igennem vore Gader paa en
Juleaften og ser Julelysene i Hjem-
mene. Og saa kommer selve Lørdags-
aften, Jødernes Festdag. Selv her i
Rumænien, hvor der fra Statens
Side tages det mindst mulige Hensyn
til Jøderne, ser man bedst, hvilken
Rolle de spiller i det kommercielle Liv,
ved at lægge Mærke til den Stillehed,
der er i Byerne om Lørdagen. Føl-
tigdom og Ortodoksi, Belfstand og Re-
formjødedom, d. v. s. den afslægtede
Form for Jødedom, som vi finder i
vort Land, — det er den sædvanlige
Rarring. Derfor er det særligt i de

fattige skartorer med de mange min-
dre handlende, at Sabbatsfjilheden er
saa fremherskende, at man mindes om
en engelst Spndag. I øvrigt er baa-
de i Rumænien og Galicien den egent-
lige Reformjødedom særdeles svagt
repræsenteret, saa at man overalt fin-
der et meget ringe beoaget Forre-
ningsliv fra Fredag Aften til Lør-
dag Aften. Men Lørdag Aften er
det, som om Verden blev en anden;
saa begynder Træthed, og Søn-
dag Morgen, hvor de Kristne hjemme
gaar til Kirke, er der en fornøjet
Kraft over det jødiske Forretnings-
sels, indtil her i Rumænien Hellig-
dagsloven ved Middagstid medfører
en Standstning. Var denne Hellig-
dagslov der ikke, vilde det gaa lystigt
med Handelen hele Dagen. Det ser
man bedst, naar man lægger Mærke
til, hvor stærkt der arbejdes privat,
paa Værksteder og i Skjuler. — I
Handel under disse Forhold er Prut-
schandel. Saa længe, indtil man har
vannet sig dertil, er det en Tortur at
stulle tinge om Prisen for de mindste
Ting som for de største. Men man
maa det, om man ikke vil lade sig
frygte. Urlighed i Handel er ikke
disse Jøders Dyd. Ja, hos mange er
de moralske Begreber i den Grad for-
vendte, at det anses for en Dyd at
kunne føre godtroende Kunder bag
Hjilet. Og det gælder ved at mærke
de „allerfremmeste“ Jøder. I
Fremheden bestaar i, at man passer
sin hvide Gudsdyrrelse, gaar i Syna-
gogen og beder der, holder alle Mosel-
ovens Forskrifter, saa vidt muligt i
alle Enkeltheder og efter Rabbinernes
Tjydninger. Saa har det mindre at
sige, om man er, hvad vi vilde for-
slaa ved moralst, eller ikke.

Om Synagogetjenesten maa man
indrømme, at den trods alt indehø-
der meget, som kunde være baa-
de smukt og opbyggeligt, idet mange
Vøner er henede direkte fra de
gamle Testaments Skatte (Davids
Salter). Men Maaden, hvorpaa
Guds-tjenesten holdes, er blesen usæ-
delig aandløs, en Støjen og Frem-
pilsren, saa at det i alt Fald for-
den, som ikke er vokset op dermed, er
umuligt at begribe, hvorledes nogen
kan finde Opbyggelse derved. Og en
Ting er sikker for en kristelig Be-
traktning: den Jødedom, man ger
Retendtskab med i vore Dage, viser
meget lidt af det, som var den gamle
Jødedomskærne: et aandeligt Guds-
forhold. Det er den Retning, som vi
træder fra den gamle Pagts senere
Lider, den ensidige Bevretning med
sin dybe Kærlighed til Moseloven, i
Modfætning til den mere aandelige
profetisk Retning, der er den Ret-
ning, som har udbittet sig videre, saa
at vi ser, hvorledes Jesus Kristus ad
fra sit Stede maa at te kollidere med
en Religionsreform, som affjæde Med
og nedslugte Kameler. Og i den ef-
terkristelige Tid har Jødedommens
Udrtning fortset sig, saa at det er
vanstelligt, for ikke at sige umuligt, at
finde nogen Lighed mellem denne jø-
diske Religion med al dens Udvoor-
tshed og det, som det nye Testamente
falder Abrahams Tro.

Det har i det foregaaende været
forsøgt ikke særligt at se Sagen fra
et Missionsspønsunkt. Men anlæ-
ger man et saadant, maa man spør-
ge: Hoor bærer hele Jødedommen
hen? Paa den ene Side bærer den i
Retning af Assimilation; Jøderne
opgiver at tale Jargon, det „Sprog“,
de hidtil har talt, og hvoraf Holbergs
og Goldschmidts Jøder kan give et
meget svagt Billede. Paa den anden
Side staar Antifemittismen og dens
jødiske Modstykke Zionismen og Gen-
oplivelsen af det ægte, klassiske he-
braiske Sprog. Hvorledes disse
Krafter vil samvirke, er skult for os;
men fra et Missionsspønsunkt skal
det Spørgsmaal udtastes: Vil den
danske Menighed gøre sit bedste for,
at Abrahams Sød maa blive en vir-
kelig Abrahams Sød, ikke blot i
Købet, men i Anden? Man hører
saa ofte udtalt, at det gælder om, at
Jøderne kommer til at „stifte“ Reli-
gion. Nej, Abraham selv blev ret-
ferdiggjort ved den Religion, han
havde. Hovedslaget staar der, hvor
Jøden ender, at han ikke har faaet
fal paa det dybeste i sin egen Religi-
on. Naar han fal paa det, og finder
han Mesiasiden, saa fal han ogsaa
fe, at v o r Kristus nepo bringer det,
han mangler. Saa bliver den For-
andring i Trosselendelse, han i det hvide
kommer til at gøre, kun et Udtryk for
den indre Oplevelse, at han nu fuld-
komment besidder det, som han før
kun havde paa forbilledlig Vis.

Gipsy Smith.

II. Fra Zigojneriet til Zalerhol.

(Et Foredrag holdt i Auditorium, Chicago, Ills. Fredag
Aften d. 18. Jan. 1907 af Gipsy Smith. Redskrevet af
J. var Marius Hansen, Chicago.)
(Fortst.)

Bliddret i min Fader havde faaet et Dødsstød ved
min Moders Død; han prøvede at leve et moralst Liv og
holdt sit Løfte til Moder; han blev et andet Menneske,
saa langt det var ham muligt ved egen Kraft; men hans
Sjæl hungrede efter noget, han ikke kendte; en nagende
Utilfredshed, intet kunde stille, forterede hans Liv. Han
søvede Tindarer og Tøstlemmer, og vi Børn fulgte dem.
Jeg var vist en helt god Forretningsmand; jeg hørte til
Firmaet „Smith og Søner“; de slap ikke saa let fra at
løse af mig; Madamme, køb disse Klæmmer; de ere de
bedste, som findes; Katten vil ikke æde dem; de vilde ikke
adelagge Klæderne, og om Natten vilde de ikke vække eder
ved at strige“. Saa købte de gerne af mig; mange vidste
ogsaa, at jeg ingen Moder havde.

I de Dage var jeg isert en hvid Trøje, der havde me-
get store Vommer, som ikke vare saa hvide som de andre.
En Dag var jeg træt op i et Blommetræ, der var de dej-
ligste Blomsterblommer, nogen kunde anfse sig. Jeg faldte
kommerne og havde en stor Blomme i min Mund og var
glad; men at! i det samme saa jeg Havens Ejer at staa
ved Træets Fod giende mig en meget indtrængende Ind-
bydelse til at komme ned. Jeg maatte synke, den store
Blomme, jeg havde i Munden, hel og sagde: „Bare De vil
gaa bort, saa skal jeg nok trykke ned.“ Men han blev
staaende; ned maatte jeg, men det gik ikke hurtigt, heller ikke
med Glæde som for Salus. Da jeg endelig naaede Jorden,
tog Manden ved mit højre Øre — og der laa et stort
Lysstykke i hans Tag — traal mig hen foran et stort
Stift og sagde: „Kan du læse, hvad der staar?“
„Nej, min Herrel!“

Jeg vil læse det for dig: „Enhver, som paa ulovlig
Vis betræder denne Grund, vil blive straffet efter Looven.“
Jeg fortalte Manden, at jeg ingen Moder havde. Han
trykkede mig alvorligt og sagde: „Jeg ved det, og jeg sender
din Fader, og var det ikke for hans Skyld, da stulde du
blive kastet i Fængsel.“ Han trykkede mig igen, og mig en
Aldarsel og sendte en gammel Sto efter mig, men jeg stal
dog fortælle eder: „Han glemte at trække sin Fod af den
først!“ Af Sted for jeg, dog nok saa glad; thi jeg havde
faaet begge mine store Vommer ved hjilte med Blommer.
Og jeg sit der en Fortælling paa Ordet enhver (uhofsober),
som jeg aldrig siden har glemt; jeg kom til at forstaa, at
det omfatter ogsaa mig. Jeg turde ikke fortælle min Fa-
der denne Hændelse; thi jeg vidste, hvad der havde vanket.
Han vilde ikke høre saadanne Ting om os; thi han var af
alle, der kendte ham, holdt for at være en ærlig Zigojner.
Garde vi vor Bogen nær en Frugttræ, og han sagde: „Jeg
anser ikke, at I Børn gaa langt bort fra Bogen i Dag.“
Da vidste vi alle, hvad det betød. Naar Fader bad os om
at komme til ham til en vis Tid, da forstod vi, hvad det
gjalt. Vi sit en god Del af vor Undervisning med An-
sigtet vendt ned mod Jorden. Mange i vore Dage mene
jo, at Børn skulle have hele deres Opdragelse for fra; men
det turde være, at de fejle. Min Fader vilde ikke spare sit
Ris og adelagge sit Barn. Af og til sendte han mig efter
en Kæp. Jeg tog altid enten den tyndeste eller den tykkeste;
den tynde, fordi den ikke kunde staa saa haardt, og den
tykke, fordi jeg vidste, at med den vilde Fader lette paa
Slagene. Dette vil jeg dog sige: Fader slog mig aldrig,
naar han var vred; og jeg er vis paa, at naar jeg sit Bysal,
da forfente jeg dem, og de gaaned mig. Mine Varn-
dagsdage svandt hen, rigtig slemme Væner sit jeg ikke, og
jeg havde ingen slette Kammerater; jeg er dog bange for,
at jeg ofte fortalte Uvandsked, men jeg lærte aldrig at drikke
eller at bande, og jeg har aldrig røget Tobak — og jeg
anser ogsaa, at du unge Mand vilde lade den fristende
Tobak være, saa du kan dyrke Gud med en ren Mund.

Min Fader var en fin Violinspiller; hans Musik var
efter „Dret“, men han spillede godt, og han tjente en hel
Del ved at spille ved Dansegilder forskellige Steder. Skønt
dette Violinspil ofte ledte ham ind i store Friselsler, saa
forfattede han dog med det efter Moders Død. Han spil-
lede til i Vertshusene, og jeg maatte danse. Efter at have
spillet og danset en Tid, vilde Fader sige: „Bødnen! gør
nu en Indsamling“, og rundt gik jeg med hatten — I se,
jeg blev allerede den Gang øret i at „optage en Kollert!“
— Derfor min Fader senere dral saa meget, at han ikke
længere var klar, saa gik jeg omkring med hatten endnu en
Gang, og det indkomme beholdt jeg for mig selv. Jeg hørte
meget til „Kompaniet Smith“, tænkte jeg, og naar jeg havde
været paa mine smaa Fødder saa meget og saa længe, da
mente jeg nok at kunne have tjent et Par Skilling til mig
selv ogsaa, og hvor var jeg dog glad ved senere at vise min
Søster Tilly dem. — Maatte vil du ved denne Lejlighed
spørge mig, om en Kristen maa danse. Derfor du anser
at danse, da gaa du kun ud i Guds klare Solstik og dans
saa meget du lyst, og din Kristendom vil næppe tage
Stade deraf. Men at tage Del i vore Dages Dans og
Dansegilder, det tror jeg ikke, en Kristen kan uden at tage
Stade paa sin Sjæl. Lad os tænke os, at en Flot Men-
nesker vare blevne omvendt til Gud, og Menigheds-
Præst bekendtgjorte ved Guds-tjenesten, at nu stulde disse
Menneskers Omvendelse fejres ved et Bal, da vilde den
usleste Stodder paa Gaden kunne se det forterte, upassende
og vrangt deri. Nej, Dans og Kristendom passe ikk-
sammen. Du siger, at Bibelen taler da om at danse.
Ja, det gør den; den fortæller om et Dansegilde, som
fostede Døberen Johannes Hovedet og to, tre andre Men-
nesker deres Sjæle. Og naar der fortællendes om David,
at han dansede foran Herrens Art, da er det et Udtryk
for hans Glæde i Herren; men vore Dages Dans er nok
Udtryk for noget helt andet end for den Glæde.

I al denne Tid var min Fader i dyb Sambittigheds-
nød, skønt han levede i Epil, Dret og anden Gønd. Han
hadede sig selv, fordi han saa let gav efter for Friselskerne.

Jeg har tit set Fader om Aftenen, naar han troede, at vi
Børn sov, sidende ved Jiden, vort eneste Lys i Teltet,
grædende, saa Taarene sled som i Strømme ned over hans
Kænder, og hørt ham sige til sig selv: „Jeg vil gerne være
god; men jeg ved ikke, hvordan jeg skal blive det“, og med
Haanden paa Hjertet udbød han ofte: „Jeg undres paa,
hvorledes jeg skal faa Hungeren berinde tilstet, og Byrden
høret bort.“ Han taalte ofte om Moder, og vi Børn fryg-
tede, at vi ogsaa stulde blive faderløse inden ret længe.

Min Fader gik længe i denne forpinte Tilstand; ende-
lig slog Forløsningen Tine for ham. En Dag førte vi
for at naa en anden By; min Søster var gaaet et Steds
hen for at sælge nogle Varer, og vor Bogen holdt paa
Bejen og ventede paa hende. I det samme kom to andre
Zigojnerer fra den modsatte Side, og snart saa vi, at
det var min Faders to Brødre: Woodlock og Bartolomæus
og deres Familier. Jeg hufster godt, hvilken Glæde dette
Møde forvoldte dem alle sammen. Min Fader var den
mindste af de tre — dog var han over 6 Fod høj og bred
i Forhold dertil — men baade han og de andre grad som
Børn, da de faldt huetrande om Halsen. Min Fader be-
rettede sine Brødre om Moders Død, hvorom de intet
vidste, og snart fortalte han dem ogsaa om sin Ulfred og
dybe Længsel i Sjælen. Han sagde: „Brødre! Jeg har
en stor Byrde, som jeg maa have aftastet; en Hunger gaa-
ver paa mit Hjerte. Jeg kan næsten herten spise, drikke
eller sove. Derfor jeg ikke finder Hjælp og faar Læge-
dom, saa dør jeg.“ Og begge hans Brødre svarede:
„Kornelius! vi have det akkurat lige som du. Vi have
lange talt til hinanden derom“. Skønt de havde været
stille for lange Tider, havde Gud vakt den samme Længsel
og Trang i deres Hjerte.

Min Fader vilde rejse til London; thi han mente, at
han i Kirkerne der maatte kunne finde den aandelige
Hjælp, han behøvede. Hans Brødre besluttede sig til at
rejse med ham. Vejen lagde de gennem Cambridge, der
gik de ind i et Vertshus og fortalte Vertinden deres Nød.
Hun begyndte at græde og sige, at hun havde det ligedan.
Hun hentede Bogen: „Pilgrimmens Vandring“, og en
ung Mand læste for dem deri, om hvorledes Kristnen kom
af med sin Byrde ved Korsets Fod. Bartolomæus rejste
sig op og sagde: „Jeg anser ogsaa at faa min Byrde taget
bort. Derfor Gud ikke frelser mig, da maa jeg da.“ De
grad alle som Børn. De gik om Søndagen i en Metodist-
kirke i Cambridge uden dog at finde Hvile i Troen. De
fortsatte deres Vej til London, hvor Fader fulgte sin Hest
og sagde: „Jeg rejser ikke herfra, førend jeg har fundet
Kristus“. Vort Telt stod ved „Hyrdebusten“, hvor flere
andre Zigojnerer vare lejrede. En Dag gik Fader ud for
at spørge om Frelsens Vej; han traf en Vejmand og be-
gyndte at fortælle ham sin Nød. Vejmanden sagde: „Jeg
ved, hvad du behøver; du skal omvendes“. „Jeg forstaa ikke
meget deraf“, sagde Fader; „men jeg længes efter Kristus,
og jeg har besluttet at finde ham“. „Gode“, sagde Vej-
manden; „der skal være Forfamling i Missionshuset paa
Latimervejen; jeg vil temme at hente dig og tage dig med
derhen. Vejmanden kom og han, Fader og hans Broder
Bartolomæus gik til Forfamling. Der sang de: „Der er
en Kilde fyldt med Vled“. Fader gik op foran i Salen;
hans aandelige Nød var saa stor, at han sagde: „Jeg synes
at være bundet i en Lenke.“ Men ved dette Møde fandt
han Fred med Gud; efter en haard Kamp med sig selv og
andre Magter udbød han med stor Glæde: „Jeg er blesen
omvendt!“ Og han fortalte, at hans Byrde var falden af
hans Skuldre, og han sølte saa let, at om Salen havde
været fyldt med Vg, saa kunde han have vandret imellem
dem uden at staa dem i Stykker.

Da Fader kom hjem til os fra Mødet, samlede han
os alle om sig og sagde: „Vær ikke bange for mig, fare
Børn! Gud har sendt eders Fader hjem som en anden
Mand, en ny Stabning.“ Han omfavnede os og trykkede
os alle, faldt paa sine Kne og begyndte at bede. Næste
Morgen gik min Fader og hans Broder Bartolomæus,
der ogsaa blev omvendt i Missionshuset samme Aften,
omkring i Zigojnerleiren, der ialt talte omt. tyve Fam-
ljer, og bad med dem og for dem, og ialt tretten Zigojnerer,
deriblandt min Broder og ældste Søster, blev samme
Morgen førte til Herren, og ikke længe efter blev den
trede Broder Woodlock ogsaa et troende Menneske, og en
Tid efter kom de alle tre til at arbejde som Lægeprakti-
anter, og megen Velsignelse fulgte deres Vidnesbyrd.

Jeg var en vild Dreng fuld af mange Kunster, men
dybt i Sjælen var der Længsel efter Gud hos mig. Og
den underlige Forandring, der foregik i vort Zigojnerhjer-
te ved min Faders Omvendelse, forvirkede mig dybere og
dybere om min Trang til Frelseren. Jeg begyndte at
længes inderligt efter at gøre den samme Erfaring, min
Fader havde gjort. Jeg havde ogsaa faaet i min Tanke,
at det at blive troende greb først en Familjes Overhoved
og siden de andre nedad efter Alder. Mit Hjerte var
tungt, fordi jeg frygtede, at jeg saaledes stod i Vejen for
min Søster Tilly, der var yngre end mig. Jeg sad paa
en Kuffert, der stod under et stort Træ ikke langt fra min
Faders Telt. Jeg længtes efter min Frelser og vilde gerne
blive en god Dreng. Med eet sagde jeg til mig selv: „Nod-
nen! Vil du vandre omkring som en Zigojner uden Haab,
eller vil du blive en Kristen og leve for noget godt!“ Alt
var stille om mig, og jeg blev næsten bange for min egen
Røst, da jeg sagde højt: „Ved Guds Naade, jeg vil være
en Kristen og møde min Moder i Himlen.“ Mit Balg
var gior; jeg troede, at Gud havde antaget mig; jeg havde
fast besluttet at leve mit Liv for ham. Senere hen aflagde
jeg en offentlig Beldendelse i en protestantisk Kirke i Cam-
bridge. Jeg sit den Visshed, at Kristus var død for mig
og vilde frelse mig, og jeg troede i Enfoldighed paa hans
Ord, og Lyset brød frem for Sjælen, og Frelsens Forvæn-
ning blev min Gjøndom. Jeg vidste, at jeg ikke endnu var,
hvad jeg burde være, men jeg vilde aldrig mere gaa tilbage
til mit forrige Liv. Da jeg kom hjem og fortalte min Fader
om min Omvendelse, græd han af Glæde; han spurgte
mig, hvorledes det var gaaet til. Det var ikke saa helt let
for mig at fortælle ham, og jeg maatte nøjes med at sige
med Haanden paa Hjertet: „Fader, jeg føler saa varmt
herinde“. Jeg havde faaet lidt af den Varme, hvoraf
Emausvændernes Hjerte brændte. Det var i November
1876. —

Den lille Sanger i elegant Bind.

Vi har efter Befilling faaet ind-
bunden i specielle fine og elegante
Bind den lille Sanger. De er de
mest sangfulde og nydeligste Bind,
vi kender. Disse Sanger er særlig
passende som („Gift Boots“)
Gaver til Bryllup, Konfirmation,
Fødselsdag og andre Lejligheder.
Indbindingerne er alle i de fine-
ste, specielt tillavede Læderbind med
Moire Silke-Forsjals i harmou-
rende Kulører, Silke-Mærkebaand
med Kvalter, fint Guldfnit, runde
Hjørner, elegant Forstring i Guld.
Det er en Fryd at eje en saadan lille
Sanger indbunden, det mest artifice-
lle, man sender, et helt lille Kunst-
værk fra Bogbinderlaget.
Naar man ikke paatrækkes disse
elegante Bind uden at vanskyne dem.
Om Navn ønskes, kan det trykkes
paa et Silke Mærkebaand som kan
lægges i Bogen. Spø forfællige
Farver havet som her angivet.

- S. 446. I mørkerødt, fløjsagtigt
Ridfind med J. H. S., Sange-
geren og Løv i Guldfryl, Bølge-
linier i Blindefryl. Pris \$3.50.
- S. 447. I mørkegrønt, fløjsagtigt
Ridfind, med Kors, Citler og
Ordet Sangeren i Guldfryl. Rose
med Løv og sølgen's Linier i
Blindefryl. Pris \$3.50.
- S. 448. I mørkegrønt, fløjsagtigt
Ridfind, med smaa Sijerner,
fine Linier og Ordet Sangeren i
Guldfryl, med Kløverblads-Fors-
tring. Pris \$3.50.
- S. 449. I mørkebrunt fløjsagtigt
Ridfind, modulerende Farve i
brunt. Ordet Sangeren i Guld.
Pris \$3.50.
- S. 450. I himmelblaat, fløjsag-
tigt Ridfind med Kors, Emblem
og Ordet Sangeren i Guldfryl,
og Blindefryl Løv-Forsring. Pris
\$3.50.
- S. 451. I rosenrødt, fløjsagtigt
Ridfind modulerende Farve i
rødt, Ordet Sangeren i Guld paa
Nagan. Pris \$3.50.
- S. 452. I chokoladbrunt, gladt
Ridfind med et fint lille Kors
og Linier i Guld samt Ordet
Sangeren paa Hylgen i Guld.
Fin Forsring med Linier, Knop-
per og Kliffer. Pris \$3.25.

Danish Luth. Pub. House,
Blair, : : Nebraska.

Nye gudelige Smaaskrifter.

- Disse befendte og meget efter-
spurgte Skrifler vedbliver fremde-
les at udkomme. Vi har faaet en
ny Forsyning af de i vort Katalog
angivne, og følgende nye, som ikke
findes i vort Katalog.
- Nr. 251. „Med Gud og uden Gud“.
Af Eric Norden. 48 Sider. 10c.
  - Nr. 479. „Neger Ynglinge efter
Guds Hjerle“. Skildring af egne
Oplevelser af Missionær Fr.
Autenreith. 36 Sider. Pris 6c.
  - Nr. 516. „En Reiserdigs Bøn
formaar meget“. (Jof. 5, 16).
34 Sider. Pris 6c.
  - Nr. 517. „Guds Haand over Van-
dene“, af R. Friis. 38 Sider.
Pris 8c.
  - Nr. 519. „I gode Hænder“, af
R. v. D. 64 Sider. Pris 12c.
  - Nr. 520. „Vejen til Sattighed“. En
Samtale. 24 Sider. Pris 4c.

Alle gudelige Smaaskrifter i
fulstret Omfang og sælges Nets og
portofrit tilsendt.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, : : Nebr.

Konfirmationsminde.

Vi har atter faaet Oplag af
Konfirmationsminde Nr. 401, trykt
paa fint Papir i mange smagfulde
Kulører efter Tegninger, udført i
Tyskland. Dette Konfirmations-
minde var det mest salgbare af alle,
vi har haft, og vil sikkert i de fleste
Tilfælde være tilfredsstillende. Pri-
sen er \$1.50 per Dussin. For nær-
mere Oplysninger se vor Katalog,
Side XIV, under Aftefter i vor
ny Katalog for 1907, hvor der fin-
des en mindre Efterligning i een
Kulør.

Danish Luth. Pub. House,
Blair, : : Nebraska.

„Det store Spørgsmaal.“

Sets Prædicationer af Pastor P.
P. Thoreby, veldndt som Præst i
den forenede Kirke i Amerika. 64
store Sider i Omflag Pris 25 Cent.
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Sød og Høst“

En ny Bog af Pastor Kr. Anker. Den indeholder korte Be-
tragninger over mange Emner
udlagt klart og fængslende.

Denne Bog vil sikkert blive
modtaget med Glæde af de man-
ge Danske i Amerika som kender
Forfatteren gennem hans Virk-
somhed som Præst og Skolefor-
stander.

240 Side fint indbunden \$1.00

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

DANMARKS KORT.

Størrelse 23x28 Tommer. Trykt i
forskellige Farver, viser klart Jern-
baner, Byer, Købstæder og Flakker
samt alle betydelige Landsbyer, større
Gaarde og Kirker.

Tilsendes i en Paprulle portofrit for
45c. i Primærker. Enhver dansk Mand
burde eje et Kort af Danmark.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.